

Predica nu mi-a adus nimic

Un cuvânt pentru ascultătorii unei predici

Dirk Schürmann

© SoundWords, Online începând de la: 17.02.2023, Actualizat: 17.02.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Introducere

În articolul [„Vestirea Cuvântului este plictisitoare ...!?”](#) ne-am preocupat cu anumite lucruri care sunt necesare pentru ca o predică/propovăduirea Cuvântului să aibă folos pentru ascultători și adunarea să fie zidită. La aceasta am examinat exclusiv responsabilitatea predicatorului. În acest articol ne vom îndrepta acum privirea numai asupra ascultătorului. În plus, ne gândim în mod cu totul deosebit la ascultătorii care nu sunt mulțumiți cu o predică. Lucrul acesta poate avea motive întemeiate, de exemplu, dacă predicatorul nu face față responsabilității sale. Dar există și multe aspecte care sunt de luat în seamă din partea ascultătorilor, ca o predică să aducă folos. Și aceasta va fi aici tema noastră.

„Arena”

Uneori se are impresia – și o formulăm aici conștient ceva mai dur -, că la ascultătorii unei predici este vorba mai degrabă despre *spectatori*, decât despre *ascultători*. Ei stau așa de distanțați pe scaunele lor, de parcă ar sta într-o arenă romană, în vreun rând de tribune, și privesc de sus în jos o luptă de gladiatori, la care se poate vota ulterior cu degetul mare de la mână, în sus sau în jos, dacă „jocul” a fost bun sau nu. Să nu ne lăsăm înșelați: o predică spirituală este o luptă – ce-i drept, „nu este împotriva sângelui și a cărnii, ci împotriva stăpânilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânilor lumii întinericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în cele cerești.” (Efeseni 6.12). Într-adevăr, este mult mai simplu să critici după aceea o predică, decât să lupți și tu, așa cum se spune despre două surori din Filipi, că ele „au luptat împreună cu mine (Pavel) în Evanghelie (Filipeni 4.2-3). De multe ori, predicatorul poate să recunoască deja după fața ascultătorului său, dacă are în fața sa un *împreună-luptător* cu el sau un *spectator*.

Rugăciunea

Dacă până și apostolul Pavel a avut nevoie ca pentru predica lui să se facă rugăciuni serioase (Efeseni 6.18-20: „rugându-vă în orice timp în Duh, prin orice rugăciune și cerere, și veghind la aceasta cu toată stăruința și cu cerere pentru toți sfinții și pentru mine, ca să-mi fie dat cuvânt la deschiderea gurii mele, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, ca să vorbesc cu îndrăzneală în ea, așa cum trebuie să vorbesc” – atunci cu cât mai mult au nevoie predicatorii de azi să se facă rugăciuni pentru ei!

În multe adunări se fac public rugăciuni înainte de predică, pentru ca propovăduirea Cuvântului să fie binecuvântată. Dar să faci numai atât înseamnă „a lupta împreună”? Uneori poate că nu suntem cu gândurile tocmai cu totul acolo, când este rostită această rugăciune introductivă. Totuși, dacă vrem cu adevărat ca o predică să aducă folos, atunci nu poate fi altfel, decât să îngenunchem deja acasă și să ne rugăm pentru propovăduire. În loc să ne lăsăm distrași printr-un taifas cu vecinul de bancă, nu-l vom cere atunci mai degrabă lui Dumnezeu, înainte de începerea străngerii, ca El să lucreze așa, încât toate nevoile să fie preîntâmpinate pe cât posibil și să-L întrebăm dacă poate să ne folosească? Atunci vom aduce încă o dată înaintea Domnului nevoia vecinului de scaun, pe care nici măcar el n-o simte; atunci ne vom ruga ca nici copiii să nu plece fără folos și așa mai departe. Apoi, când

serviciul de predică a început, cu siguranță că rugăciunea încă n-a ajuns la capăt, ci vom cere mereu pentru predicator, ca el să poată expune limpede pasajul din Scriptură pe care tocmai îl tratează și eventual să poată să arate o aplicație practică și așa mai departe.

Oboseala

O asemenea luptă împreună în rugăciune ne va păzi și de altă primejdie, care le răpește unora dintre noi binecuvântarea predicii: oboseala. După aceea n-am obținut spiritual nimic, pentru că din punct de vedere acustic n-am înțeles nimic, deoarece am fost mult prea obosiți. Mulți, în schimb, au adoptat bunul obicei, ca sâmbătă seara să meargă deja devreme la culcare (în loc să stea treji până târziu în noapte, cum face lumea) sau, dacă predica are loc duminică la prânz, înainte de predică să mai doarmă o vreme. În orice caz, nici pentru predicator nu este foarte încurajator să vadă cum ascultătorii săi sunt gata să adoarmă.

Prezența Domnului

Suntem noi într-adevăr conștienți că suntem în prezența Domnului Isus, că El este în mijlocul alor Săi (Matei 18.20) și vrea să împartă și să acționeze și că predicatorul este/trebuie să fie numai unealta? Atunci privirea noastră va fi alta. În loc să ne ocupăm de unealtă, de predicator, vom privi la Domnul și vom aștepta totul de la El și chiar și numai aceasta va fi pentru noi o bucurie, doar să fim aici unde este El și unde sunt aceia pe care El i-a iubit atât.

„N-am înțeles nimic”

Dacă n-am înțeles din predică nimic sau nu prea mult, firește că acest lucru se poate datora predicii, respectiv chiar predicatorului. Exact așa cum un mod adormitor de a vorbi poate provoca oboseala, este posibil să fi lipsit o explicație deslușită, ușor de înțeles. Cu toate acestea, există și aici aspecte, de care ascultătorii trebuie să țină seama.

Autorul Epistolei către Evrei a trebuit să le scrie evreilor: „despre care avem multe de spus și greu de explicat în vorbire, pentru că v-ați făcut greoi la auzire. Pentru că, deși de mult trebuia să fiți învățători, aveți din nou nevoie ca *cineva* să vă învețe care *sunt* elementele începutului cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte și nu de hrană tare. Pentru că oricine folosește lapte este fără experiență în cuvântul dreptății, pentru că este prunc; iar hrana tare este pentru cei maturi, care, prin obișnuință, au simțurile deprinse să deosebească binele și răul.” (Evrei 5.11-14). Evreii deveniseră greoi la auzire, rămăseseră în urmă în creșterea spirituală și aveau din nou nevoie de lapte, ca pruncii spirituali.

Poate că unele lucruri, pur și simplu, nu le putem înțelege pentru că am rămas în urmă în creșterea spirituală. Cu siguranță că un predicator trebuie să-i ia în considerație și pe pruncii în credință și să aibă pregătit lapte pentru ei. Cu toate acestea, în general, o predică nu trebuie să se oprească aici, ci trebuie să ofere și hrană tare. Dacă, prin urmare, din cauza imaturității noastre spirituale n-am înțeles unele lucruri, după aceea cel puțin să nu mai plângem ca niște prunci după suzetă, ci să ne lămurim înaintea Domnului și să recunoaștem că am rămas așa în urmă și să punem totul în joc ca să obținem o creștere sănătoasă. În afară

de aceasta, orice ascultător este liber, în principiu, să-l întrebe pe predicator după slujbă, dacă ceva n-a fost înțeles. El se va bucura atunci să mai poată explica încă o dată. Această întrebare este foarte, foarte importantă, deoarece satan ne mai ia altfel și ceea ce am mai reținut. Aceasta ne-o arată clar Matei 13.19: „Când aude cineva Cuvântul Împărăției și nu-l înțelege, cel rău vine și răpește ceea ce a fost semănat în inima lui; acesta este cel semănat lângă drum.”

Imagine greșită despre binecuvântare

Înainte de predică, Dumnezeu este rugat în rugăciune publică să primim o binecuvântare. Cu siguranță că lucrul acesta nu este neapărat greșit; cu toate că propriu-zis este așa, că Domnul este mereu pregătit să ne binecuvânteze. De fapt, este vorba mult mai mult despre aceea, ca binecuvântarea să poată să curgă și ca noi să fim pregătiți s-o primim. Cu aceasta ajungem și la aspectul atitudinii de așteptare, pe care o avem, când la sfârșitul orei judecăm o predică (la care suntem chemați conform cu 1. Corinteni 14.29). Atunci ne întrebăm dacă acum am primit binecuvântarea sau nu. Dar la aceasta ar trebui să fim conștienți și de faptul că poate avem o imagine greșită despre binecuvântare. Noi așteptăm ceva, care ne transpune direct într-o dispoziție pozitivă, ne face fericiți și așa mai departe. Dar poate să fie bine ca tocmai contrariul să fie o binecuvântare pentru noi.

În Geneza 49.28 se spune: „Toate acestea sunt cele douăsprezece seminții ale lui Israel, și aceasta este ceea ce le-a spus tatăl lor; și i-a binecuvântat: i-a binecuvântat pe fiecare după binecuvântarea lui.” Dar să citim binecuvântarea pentru Ruben: „Ruben, tu ești întâiul meu născut, tăria mea și pârga puterii mele: culmea vredniciei și culmea tăriei. Spumegând ca apele, tu nu vei avea întâietatea, pentru că te-ai suit în patul tatălui tău; atunci l-ai întinat: el s-a suit în așternutul meu!” (Geneza 49,3-4). Oare noi am fi considerat aceasta ca pe o binecuvântare? Și totuși, Cuvântul lui Dumnezeu o caracterizează astfel. Și dacă aceasta l-a/l-ar fi determinat pe Ruben la pocăință, n-ar fi fost ea atunci pentru el o binecuvântare? De aceea trebuie să fim foarte atenți la judecare, dacă am primit o binecuvântare sau nu. Aceasta ne duce la următorul punct.

Cuvântul lui Dumnezeu – pentru ce?

De multe ori, înainte de predică se face rugăciunea: „Doamne, dăruiește-ne din Cuvântul Tău: mângâiere, încurajare, sfat, ajutor și, dacă este necesar, chiar și mustrare.” Cu siguranță că nici aceasta nu este ceva greșit. Totuși, ce-i drept, mustrarea nu este aici uitată de tot, dar este adăugată așa, la urmă de tot, ca și când, în cazul ei, ar fi vorba despre o excepție. Și totuși, în 2. Timotei 3.16-17 se spune: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățatură, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru instruire și dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie împlinit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună.”

1. Primul lucru, care este indicat aici, ca să se atingă ținta lui Dumnezeu cu noi, este *învățătura*. Cei mai mulți dintre noi probabil că nici n-o iubesc prea mult. Preferăm să auzim ceva despre „practică”. Dar criteriile lui Dumnezeu sunt altfel. El dorește ca noi să fim în primul rând instruiți asupra gândurilor Sale. Aceasta nu are nimic de-a face cu teoria. Din nefericire, noi o punem de multe ori imediat la o parte și astfel respingem

lăuntric învățătura Cuvântului. Dar la Dumnezeu, facerea cunoscută a gândurilor Sale are cea mai înaltă valoare pozițională.

2. Următorul lucru este „mustrarea” sau – cum s-ar mai putea traduce cuvântul grecesc *elegmos* – „dovedirea unei greșeli”. Nu este vorba numai de a ne face cunoscute gândurile lui Dumnezeu, ci și să ne arate *unde* gândim greșit și să înlăture această gândire greșită.
3. „Îndreptarea” este apoi pasul următor. Cuvântul grecesc *epanorthosis* înseamnă „restabilirea unei stări corecte”. Dacă ni s-a dovedit greșeala noastră, atunci este așa, că acum, ceea ce este corect înlocuiește ceea ce este greșit. De fapt, *una* este să vezi și să spui că anumite lucruri merg greșit, dar *altceva* este să-ți dai seama cum trebuie să meargă mai bine.
4. Ultimul cuvânt, „instruirea”, este tradus în Evrei 12,7 cu „disciplinarea” (fiilor) și în Efeseni 6,4 cu „disciplină”, unde este vorba despre creșterea copiilor. La *paideia* este vorba despre a oferi cuiva îndrumare pentru o viață responsabilă, așa cum își cresc părinții copiii, ca să-i facă apti să ducă independent o asemenea viață. Această îndrumare ne va face apoi capabili să ducem o viață care corespunde și practic cerințelor dreptății lui Dumnezeu.

Reacția noastră la un serviciu corectiv

Asemenea efecte ale Cuvântului lui Dumnezeu nu sunt neapărat primul lucru pe care-l sperăm când venim la o oră de adunare, ca să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu. Am prefera să ascultăm ceva despre dragostea lui Dumnezeu, cum a ajutat El, ce a făcut și face El pentru noi. Și cu siguranță că aceste lucruri își au locul lor în predică. Cu toate acestea, ar trebui să luăm seama că nu aceasta este ceea ce Dumnezeu ne indică în Cuvântul Său și ceea ce este necesar ca El să-Și atingă scopul cu noi. Dar este posibil ca reacția noastră la un serviciu corectiv să fie ca în Faptele apostolilor 7.54: „Și, auzind ei aceasta, îi tăia la inimă și scrâșneau din dinți împotriva lui.” Sigur că aici este vorba despre oameni necredincioși, dar și la noi poate să fie așa, ca noi să ne închidem față de o asemenea slujbă și poate chiar să ne vină gânduri neprietenoase față de predicator. „El să-și vadă întâi lungul nasului. ... Întâi mai bine și-ar...” și așa mai departe.

Predică-L pe Hristos!

Aceasta într-adevăr este așa! Predica ar trebui, pe cât posibil, să ne dea un entuziasm mai mare pentru Domnul nostru. Cu siguranță că aceasta se petrece înainte de toate prin aceea, că El Însuși ne este prezentat. Dar „a-L predica pe Hristos” înseamnă oare că noi nu mai predicăm ce vrea Hristos de la noi? Și aici trebuie să ținem seama de echilibrul Scripturii, iar aceasta ne devine limpede când citim epistolele apostolilor. Atunci vedem cum pe lângă prezentarea persoanei Domnului nostru, îndemnurile practice ocupă un spațiu larg.

„Învățătorule, spune-i fratelui meu...”

„Și cineva din mulțime l-a spus: «Învățătorule, spune-i fratelui meu să împartă moștenirea cu mine». Dar El i-a spus: «Omule, cine M-a pus judecător sau împărțitor peste voi?»» (Luca 12.13-14). Nu este aceasta uneori atitudinea cu care și noi stăm într-o oră de predică? „Spune-i fratelui meu” în loc de „spune-mi mie!” Suntem dezamăgiți deoarece credem că fratele X sau sora Y ar fi trebuit să audă acum aceasta și aceea. Poate chiar avem dreptate aici. Dar această gândire servește totuși la îndepărtarea severității Cuvântului lui Dumnezeu față de noi.

O cântare plăcută

În Ezechiel 33.30-32 găsim o altă reacție la predica Cuvântului lui Dumnezeu: „Și cât despre tine, fiu al omului, fiii poporului tău vorbesc despre tine pe la ziduri și pe la intrările caselor și vorbesc unul către altul, fiecare către fratele său, zicând: «Veniți, vă rog, și auziți care este cuvântul care a ieșit de la Domnul!» Și vin la tine, cum vine poporul, și stau înaintea ta ca popor al Meu și ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc; căci cu gura lor arată multă dragoste, dar inima lor umblă după câștigul lor nedrept. Și, iată, tu ești pentru ei ca o cântare foarte plăcută, un glas plăcut, și unul care cântă bine la un instrument; și ei ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc.”

Unele predici – sau trebuie să spunem, de fapt, unii predicatori? – sunt foarte căutați. Ascultătorii vin în „cete”. „Ce prelegere grozavă a fost aceasta!” se spune după aceea. „Vorbește bine!” – „O cântare foarte plăcută, un glas plăcut, și unul care cântă bine” (Ezechiel 33.32a). Dar a schimbat aceasta ceva în viața noastră? – „Și ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc (Ezechiel 33.32b). Cu siguranță că picioarele noastre rămân în urma a ceea ce văd ochii noștri. Dar, după o asemenea predică, există în inima noastră cel puțin dorința să schimbăm ceva în viața noastră?

Cuvântul pentru săptămâna care va veni

În unele rugăciuni publice pentru predică se exprimă rugămintea ca Domnul să ne dea ce avem nevoie pentru săptămâna care ne stă înaintea. Noi credem că această rugămintă este complet greșită. Cu siguranță că Domnul poate să ne dea în această predică ceva care este important pentru săptămâna care urmează. Aceasta este absolut permis. Dar dacă noi credem că primim duminică hrana spirituală pentru săptămână, atunci n-am înțeles gândurile lui Dumnezeu în ceea ce privește hrănirea noastră. La fel de puțin cum noi, cu o friptură supradimensionată de duminică nu putem să renunțăm la mâncare în următoarele șase zile lucrătoare, tot așa de puțin merge aceasta în domeniul spiritual. Principiul lui Dumnezeu este: „Pâinea noastră zilnică dă-ne-o nouă astăzi”. Mâncarea spirituală pentru luni se dă luni și nu duminică. Și așa cum este cu hrana pământească, unde nu ne-a picat mură-n gură, tot așa trebuie să ne ostenim și aici ca să adunăm „mana” necesară.

Deci, s-ar putea ca, dacă n-am primit ceea ce am așteptat, aceasta să fie din cauză că Dumnezeu n-a intenționat deloc să ne dea acest lucru.

Ce este cu darul meu?

Poate că-mi dau seama pe drept că ceva nu este în ordine cu predica. Poate că, într-adevăr, predicatorul n-are, de fapt, niciun dar. Poate că, într-adevăr, el nu vorbește din apropierea cu Domnul. Atunci trebuie să mă întreb ce este oare cu darul meu? Îl exersează eu? Poate că am un dar pentru un serviciu de predică (învățător, păstor, profet), dar nu exersează acest dar. Din ce cauză? Nu-mi fac timp să mă ocup cu Cuvântul, ca să-L cercetez și apoi să dau altora mai departe din El? Poate sunt prea leneș pentru aceasta, dar apoi „cârtesc” împotriva unui frate? Mulți spun repede: „N-am talent pentru așa ceva”. Numai că: dacă nu sunt dispus să mă ocup cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci poate că dormitează în mine un talent despre care eu nu știu nimic.

Sau atmosfera spirituală din adunare este de așa fel, încât mi-e teamă de un asemenea serviciu? Există poate în adunare frați care au principial ceva împotriva slujirii făcute de frații tineri? Sau există frați care consideră în primejdie monopolul slujbei lor? Atunci a intervenit în adunare o stare rea, care necesită neapărat acționare, ca Duhul să nu fie stins.

Încheiere

Așa cum am văzut, ca ascultători putem și noi să ajutăm mult ca predica să aducă folos. Nu vrem să începem cu aceasta duminica viitoare?

Traducere: Ion Simionescu